

Arrest

nr. 132 703 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SCHELMANS, die loco advocaat J. JANSSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21 maart 1989.

Op 6 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met L.C.K, van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 mei 2014, met kennisgeving op 27 mei 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.12.2013 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): A.S. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Diploma beroepsonderwijs 'apothekersassistent', onderwijsovereenkomst beroepsonderwijs en een resultatenoverzicht op naam van de referentiepersoon; polis 'Dela UitvaartPlan' op naam van de referentiepersoon en haar moeder; attest VDAB trajectovereenkomst op naam van betrokkene: al deze documenten staan enkel op naam van de referentiepersoon of op naam van betrokkene. Deze documenten verwijzen dus niet naar de aangehaalde relatie tussen beiden en kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

- Verklaring op eer door derden m.b.t. de aangehaalde relatie en de samenwoning van betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Verschillende foto's waarin handmatig een datum is bijgezet: deze foto's zijn weliswaar van een bijgezette datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- E-mail dd. 1.10.2013: deze e-mail is te recent van datum en ook onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen elkaar al meer dan twee jaar kennen waardoor deze niet aanvaard wordt als bewijs.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel zoals het wordt aangevoerd in de synthesesamenvatting, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht. Het middelonderdeel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg, samen met de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden tevens het bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor het bevel het grondgebied te verlaten werd geen enkele motivering opgegeven.

Verzoeker heeft reeds naar het arrest met nr. 123 309 van 29 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen.

In antwoord op de nota met opmerkingen vanwege verwerende partij wenst verzoeker ook nog naar volgende uitspraken te verwijzen RvV 19 december 2013, nrs. 115993, 115995 en 116000.

Kort samengevat kan worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat hoewel ze door middel van hetzelfde document ter kennis worden gebracht (bijlage 20), een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten, van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen vormen en dat zij beide, doch elk apart formeel dienen te worden gemotiveerd.

In casu dient het bevel om het grondgebied te verlaten, naar analogie met voormelde arresten, nietig te worden verklaard, aangezien het in voormelde rechtspraak tevens om de beslissingen gaat die kenbaar gemaakt werden d.m.v. een bijlage 20.

Dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentenwaarde heeft is natuurlijk een mes dat aan twee kanten snijdt, zodoende dat verwerende partij zich ook niet zonder meer op de rechtspraak kan baseren.

De Raad voor Vreemdelingen betwistingen zal toch wel een uniforme rechtspraak nastreven?!”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende met betrekking tot het eerste middelonderdeel:

“Verzoekende partij meent in een eerste onderdeel van het enig middel dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder laat gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofdte van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée." (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot weigering van verblijf

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij lijkt ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd. Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 20.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Verweerder wijst ter zake ook op het positieve auditoraatsverslag dat dienaangaande werd verleend in de zaak G/A 209.014/XIV-34918:

"Uit [art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit] blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ingeval van weigering van het recht van verblijf, desgevallend twee beslissingen neemt, namelijk een beslissing waarbij hij het recht op verblijf niet erkent enerzijds en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. De omstandigheid dat beide beslissingen worden ter kennis gebracht in éénzelfde bijlage doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28.06.2010 in het bestreden arrest is niet relevant aangezien uit dit arrest niet op algemene wijze kan afgeleid worden dat alle beslissingen die een bevelscomponent bevatten één en ondeelbaar zijn.

Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en bijgevolg in haar geheel dient te worden vernietigd, miskent de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit."

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

"De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven "beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20." In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één

beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten."

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het middel faalt in rechte.

De verweerder laat nog gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vermits zij niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Temeer nu de bestreden beslissing in het arrest nr. 123.309 een beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) betreft. Daarenboven werd de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten in casu – i.t.t. hetgeen verzoekende partij voorhoudt - wel degelijk gemotiveerd. De gemachtigde wees er daarbij op dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, hetgeen verzoekende partij ook niet betwist.

Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

"Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))" (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)"

3.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling

aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van “beide beslissingen”.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Verzoekende partij voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij nalaat te motiveren op welke grond zij zich baseert om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend doch zelfs bevestigd, nu zij in haar nota met opmerkingen stelt dat “het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet”.

In de door de verwerende partij ingediende nota met opmerkingen kan geen bepaling worden ontwaard die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3.2.1. In een tweede onderdeel van het middel zoals het wordt aangevoerd in de synthesesamenvatting, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Daarnaast meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Het middelonderdeel luidt als volgt:

“De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en de gemachtigde begaat een manifeste appreciatiefout.

De bestreden weigeringsbeslissing is niet juist, noch juridisch aanvaardbaar gemotiveerd, nu zij steunt op foute motieven.

In tegenstelling tot wat de beslissing van 19.05.2014 voorhoudt, ligt er wel degelijk voldoende bewijs voor van een stabiele en duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw L. (...).

- Zoals in het verzoekschrift reeds werd gesteld bracht verzoeker een hele resem foto's bij waarop zowel hij als mevrouw L. (...) en ook de familie van deze laatste staat.

De foto's waren inderdaad handmatig voorzien van een datum.

Op de USB-stick (stuk 2) die tevens werd overgemaakt aan de gemachtigde kunnen de data waarop de foto's (stuk 3) werden genomen echter wel worden afgelezen.

Dat de gemachtigde oordeelde dat de data die tevens handmatig op de foto's werden vermeld, afbreuk deed aan hun objectieve bewijswaarde, is onbegrijpelijk.

De gemachtigde had de datagegevens eenvoudigweg kunnen nagaan door de USB-stick aan te sluiten op een PC en de eigenschappen van de foto's te controleren.

Dat de gemachtigde niet heeft genoteerd dat een USB-stick werd overgemaakt, kan enkel in het nadeel van verwerende partij worden weerhouden, aangezien het tevens een fout, minstens een onzorgvuldigheid uitmaakt.

Zoals verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen moet toegeven, heeft verzoeker de USB-stick overgemaakt en heeft hij dit steeds verklaard (cf. document 10.06.2014 in het administratief dossier).

- Elk fototoestel slaat automatisch een aantal eigenschappen op van de genomen foto's.

Dat de eigenschappen effectief zouden kunnen worden gewijzigd zoals verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, is niet correct.

Bovendien werd in het kader van het geschil dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 oktober 2013 (nr. 111 251) werd beslecht de USB-stick niet overgemaakt aan de Raad, zodoende dat deze de eigenschappen en verdere gegevens van de bestanden niet kon controleren.

In casu heeft verzoeker de USB-stick wel overgemaakt aan de Raad (en trouwens ook aan de gemachtigde) zodoende dat men voldoende kan controleren dat de eigenschappen niet kunnen worden aangepast.

- Verzoeker heeft in huidig geschil tevens een lijst neergelegd met alle bestandsnamen, alle data en alle opgeslagen eigenschappen. (zie stuk 4.)

Er werden op veel verschillende tijdstippen, over 4 jaar heen, foto's gemaakt, te beginnen op 03.09.2009

- Verzoeker bracht tevens een aantal e-mailberichten bij van correspondentie tussen hem en mevrouw L. (...).

Op onbegrijpelijke wijze heeft de gemachtigde enkel één e-mailbericht vermeld van datum 01.10.2013, terwijl uit de stukken blijkt dat er tussen verzoeker en mevrouw L. (...) correspondentie is geweest vanaf 2009 tot op heden.

- Verzoeker bracht tevens een verklaring op eer, opgesteld door de ouders van mevrouw L. (...) bij, waaruit blijkt dat verzoeker en mevrouw L. (...) effectief een relatie hebben sinds 2009.

Bijkomend brengt verzoeker nu tevens verklaringen op eer bij van een groot aantal personen, familieleden, naasten, vrienden, die tevens bevestigen dat verzoeker en mevrouw L. (...) een stabiele en duurzame relatie onderhouden en dit sinds meer dan de wettelijk vereiste twee jaar. (stuk 8).

Men kan niet volhouden dat al deze (11) verklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen en niet kunnen worden getoetst temeer daar steeds een kopij van de identiteitsbewijzen werd gevoegd.

- Voorts brengt verzoeker nog 2 boekingen van vakantieverblijven bij waar hij samen met mevrouw L. (...) logeerde. (stuk 9).

- Het diploma dat door verzoeker werd bijgebracht en waarnaar de gemachtigde verwijst, heeft mevrouw L. (...) in ontvangst genomen in bijzijn van verzoeker.

Totaal onterecht stelt verwerende partij dat niet zou blijken dat men samen naar de proclamatie is geweest (zie foto's).

Het diploma dat dateert van 23.11.2011 is dan ook opnieuw objectief en bijkomend bewijs dat verzoeker en zijn partner een stabiele en duurzame relatie hebben.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de overgemaakte stukken niet voldoende bewijzen dat er een standvastige, het duurzame en stabiele relatie bestaat tussen verzoeker en Mevrouw L. (...), hetgeen een manifeste inschattingfout uitmaakt.

Deze fout maakt een schending uit van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

- Bovendien beging de gemachtigde tevens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De gemachtigde kon niet in redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.

Er zijn voldoende gegevens voorhanden die met de vaststelling onverenigbaar zijn.

- Het feit dat de gemachtigde een weigeringsbeslissing heeft genomen, maakt tevens een schending uit van art. 8 van het EVRM.

Omwille van de langdurige relatie en het feit dat het zoontje van verzoeker, mevrouw L. (...) nu ook aanschouwt als moeder, kan dit gezinsleven niet meer elders worden opgebouwd.

Het zoontje van verzoeker woont niet in zijn herkomstland en het gezinsleven kan daar dus niet meer worden verder gezet, zoals verwerende partij ten onrechte voorhoudt.

- In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij: "geheel ten overvloede wijst verweerder erop dat het verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen, indien zij meent dat zij aan alle voorwaarden voldoet."

Dit is toch wel een zeer tergende opmerking!

Verzoeker heeft huidige procedure juist ingesteld omwille van de manifeste appreciatiefout en het kennelijk onredelijke karakter van de genomen beslissing.

Verwerende partij laat met voormelde opmerking uitschijnen dat verzoeker inderdaad voldoende bewijzen heeft bijgebracht en voldoet aan alle voorwaarden, hetgeen verzoeker ook steeds heeft gesteld!"

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende met betrekking tot het tweede middelonderdeel:

"Verzoekende partij gaat in het tweede onderdeel van het enig middel verder in op de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Zij meent dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat en er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout. Er zouden wel degelijk voldoende bewijzen voorliggen van een stabiele relatie tussen verzoekende partij en mevr. L; (...).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als

partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Diploma beroepsonderwijs 'apothekersassistent', onderwijsovereenkomst beroepsonderwijs en een resultatenoverzicht op naam van de referentiepersoon; polis 'Dela UitvaartPlan' op naam van de referentiepersoon en haar moeder; attest VDAB trajectovereenkomst op naam van betrokkene: al deze documenten staan enkel op naam van de referentiepersoon of op naam van betrokkene. Deze documenten verwijzen dus niet naar de aangehaalde relatie tussen beiden en kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

- Verklaring op eer door derden m.b.t. de aangehaalde relatie en de samenwoning van betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Verschillende foto's waarin handmatig een datum is bijgezet: deze foto's zijn weliswaar van een bijgezette datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- E-mail dd. 1.10.2013: deze e-mail is te recent van datum en ook onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen elkaar al meer dan twee jaar kennen waardoor deze niet aanvaard wordt als bewijs.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht." (onderlijning toegevoegd)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de foto's inderdaad handmatig waren voorzien van een datum en kan aldus niet dienstig betwisten dat er niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer deze foto's genomen werden, waardoor ze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

Evenwel poogt zij voor te houden dat zij bij haar aanvraag een USB-stick heeft overgemaakt waaruit wel kan worden afgeleid wanneer de foto's werden gemaakt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beweringen geenszins steun vinden in het administratief dossier. Evenmin blijkt uit de aanvraag die zij op 6.12.2013 indiende dat zij een USB-stick zou hebben overgemaakt.

Verweerder wijst ook op de e-mail dd. 30.12.2013 van mevr. C.N. (...), werkzaam bij de dienst burgerlijke stand en vreemdelingen te Neerpelt, waarin geen melding wordt gemaakt van enige USB-stick.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel uit een document dd. 10.6.2014 (inventaris overgemaakte stukken i.v.m. Sefor) dat verzoekende partij verklaard heeft een USB-stick met allerhande foto's over te hebben gemaakt, doch verweerder benadrukt dat deze beweringen geen steun vinden in het administratief dossier, waar nergens melding wordt gemaakt van de ontvangst van een USB-stick.

Deze USB-stick was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris overgemaakt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de datum die op deze foto's zou staan.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat de eigenschappen van de foto's zelf wel degelijk kunnen worden aangepast.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij zich beperkt tot vage en ongestaafde beschouwingen, doch zij niet aantoonde dat de stick de opnamedatum vermeldt en deze datum niet kan worden gewijzigd.

Via 'eigenschappen' en 'details' kan de datum van opname immers wel degelijk worden gewijzigd, zoals ook blijkt uit het voorbeeld hieronder.

Zie ook:

"2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten bewijze van haar duurzame en stabiele relatie foto's alsook een USB-stick met foto's heeft overgelegd. De betrokken stad liet per faxbericht van 22 januari 2013 aan de verwerende partij weten "Betrokkene heeft ook een USB stick binnengebracht, deze wordt u opgestuurd via de Post." Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat er op de betrokken stick elf foto's staan, zonder vermelding van de datum. Verzoekster is van oordeel dat bij het openen van de fotobestanden op de PC steeds de datum van opname wordt vermeld, dat dit niet kan worden gemanipuleerd en dat er foto's ontstaan van april 2009. Te dezen dient de Raad echter op te merken dat verzoekster haar betoog niet aantoont. De betrokken USB-stick werd blijkens het administratief dossier terug aan verzoekster overgemaakt via de betrokken stad op 16 mei 2013 omdat verzoekster de stick terugvroeg. Verzoekster voegt de USB-stick ook niet bij haar verzoekschrift. Verzoekster betwist niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat de overige foto's die ze heeft overgemaakt, evenmin gedateerd zijn. De globale beoordeling van de verwerende partij dat de foto's niet gedateerd zijn, blijft derhalve overeind staan." (R.v.V. nr. 111 251 van 3 oktober 2013)

Verzoekende partij kan voorts niet dienstig voor de eerste maal in haar verzoekschrift volgende stukken voorleggen:

- e-mailberichten (stuk 5 en 6)
- verklaringen op eer van familieleden, naasten en vrienden (stuk 8),
- twee boekingen van vakantieverblijven waar verzoekende partij met mevr. L. (...) zou hebben gelogeerd (stuk 9).

Immers werden deze stukken evenmin bij de aanvraag dd. 6.12.2013 overgemaakt, noch bij enige latere actualisatie. Uiteraard kon de gemachtigde hier dan ook geen rekening mee houden.

Geheel ten overvloede wijst verweerder erop dat het verzoekende partij vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen, indien zij meent dat zij aan alle voorwaarden voldoet.

Het is daarenboven niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verweerder verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende." (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

En ook:

"2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-cce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

Verweerder wijst er tevens op dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat "hoewel deze stukken niet werden bijgebracht voor de gemachtigde, wenst verzoeker deze toch bijkomend bij te brengen in huidige procedure opdat deze wel degelijk dienend zijn, doch slechts bijkomend de relatie bewijzen". Immers treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van verzoekende partij de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is (zie ook R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007).

Verzoekende partij poogt voorts voor te houden dat het diploma wel degelijk aantoonde dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Dit diploma zou in ontvangst genomen zijn in het bijzijn van verzoekende partij, hetgeen zou blijken uit de foto's. Verweerder laat gelden dat het betoog van verzoekende partij werkelijk niet ernstig is.

Verzoekende partij laat na te verduidelijken uit welke foto(s) de gemachtigde deze conclusie had moeten opmaken. Uit het loutere feit dat uit een foto blijkt dat mev. L. (...) het diploma in haar handen heeft en daarbij vergezeld wordt door verzoekende partij, kan niet worden afgeleid dat zij samen naar de proclamatie zijn geweest.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat dit diploma enkel op naam staat van de referentiepersoon. Dit document verwijst niet naar de aangehaalde relatie tussen beiden en kan dus niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

Verzoekende partij poogt zich tot slot te beroepen op een vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij toont in casu echter niet aan dat haar relatie een beschermenswaardig karakter zou hebben. Immers heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat bezwaarlijk zonder meer kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verweerder dient vast te stellen dat verzoekende partij in haar verzoekschrift voor de eerste maal melding maakt van haar zoon die mev. L. (...) zou aanschouwen als (stief)moeder in de weken dat verzoekende partij het omgangsrecht heeft. Wederom werd hiervan geen melding gemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zodat deze met deze informatie geen rekening heeft kunnen houden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Terwijl dient te worden benadrukt dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen laten vergezellen van haar vermeende partner.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om een gezinsleven uit te bouwen in haar herkomstland of een ander land; zij rept hier met geen woord over.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28

mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.2.3. Uit de bewoordingen van de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert en de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting haar betoog herhaalt dat zij een USB stick zou hebben voorgelegd waaruit de data waarop de foto's die zij voorlegde, zouden zijn gemaakt kunnen worden afgeleid, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat nergens uit het dossier blijkt dat zij een USB stick heeft voorgelegd bij haar aanvraag of in een aanvulling ervan, zodat verzoekende partij niet gevolgd kan worden. Immers staat de verzoekende partij haar bewering dat zij een USB-stick heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing niet met enig begin van bewijs. In zoverre zij insinueert dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest en niet genoteerd heeft dat een USB stick werd voorgelegd, kan er nog op gewezen worden dat de verzoekende partij zelf het aanvraagformulier, waarin alle door haar voorgelegde stukken worden opgelijst, heeft ondertekend, waarmee zij zich akkoord verklaart met de inhoud. Deze opsomming maakt geen melding van een USB stick. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij in haar nota toegeeft dat een USB stick werd overgemaakt. Deze stelling berust op een verkeerde lezing van de nota van de verwerende partij. Waar de verzoekende partij verwijst naar een 'document 10.06.2014 in het administratief dossier', dient te worden opgemerkt dat zij vooreerst niet verduidelijkt over welk document het gaat, en dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van deze beslissing.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij geen digitale fotobestanden ter beschikking stelde van de verwerende partij, toont de verzoekende partij bovendien niet aan dat de eigenschappen van foto's, namelijk datum en tijdstip waarop ze werden genomen, niet gewijzigd kunnen worden, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota. Een eenvoudige ontkenning is niet voldoende om afbreuk te doen aan het onderbouwde betoog van de verwerende partij.

Verder oordeelde de verwerende partij op goede gronden dat de foto's die werden voorgelegd handmatig van een datum zijn voorzien, zoals door de verzoekende partij overigens wordt bevestigd, zodat niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer zij werden genomen en aldus niet kunnen dienen als bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt evenzeer voor de foto waarvan zij voorhoudt dat deze werd genomen bij de proclamatie van haar partner. Uit een weliswaar zeer slechte kopie van de foto, waarop vermoedelijk de verzoekende partij en haar partner te zien zijn, met handmatig toegevoegde datum die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt slechts dat de partner een document vasthoudt, zodat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat deze niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst nu niet met zekerheid kan worden nagegaan wanneer de foto werd genomen. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden of beweren dat uit de foto blijkt dat betrokkenen samen naar de proclamatie zouden zijn geweest, waarbij zij overigens nalaat aan te tonen wanneer een proclamatie plaats zou hebben gevonden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de aan haar verzoekschrift en synthesesamenvatting toegevoegde stukken die als bewijs moeten dienen van het bestaan van een duurzame stabiele relatie, dient er op te worden gewezen dat zij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing doch slechts in het kader van de procedure voor de Raad. Er dient te worden herhaald dat de Raad in het kader van een annulatieprocedure niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt verschillende e-mailberichten, namelijk correspondentie tussen haar en haar partner, te hebben overgemaakt terwijl de verwerende partij in de bestreden beslissing slechts melding maakt van één e-mail, dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat meerdere berichten werden overgemaakt. Er kan worden aangenomen dat de verwerende partij met de e-mail van 1 oktober 2013 het zich in het administratief dossier bevindende document bedoelt dat bovenaan de datum 1 oktober 2013 vermeldt en een e-mail van de verzoekende partij aan haar partner betreft van 12 maart 2012, zodat de vaststelling van de verwerende partij dat er één e-mail werd voorgelegd, waarvan zij oordeelde dat deze te recent is en dus onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen elkaar al meer dan 2 jaar kennen, steun vindt in het administratief dossier.

Wat de verklaring op eer opgesteld door de ouders van de partner van de verzoekende partij betreft, weerlegt de verzoekende partij geenszins het motief van de bestreden beslissing dat deze verklaring op eer door derden niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst zodat het niet in aanmerking kan worden genomen als afdoende bewijs van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen

ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting, zoals in haar verzoekschrift, naar haar langdurige relatie met L. en naar het feit dat het zoontje van de verzoekende partij de partner van de verzoekende partij als haar moeder zou beschouwen.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van haar zoon die haar partner zou aanschouwen als zijn (stief)moeder en zij de verwerende partij aldus niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in casu een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar partner met wie zij wettelijk samenwoont. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26

maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat haar zoon haar partner, met wie zij stelt een langdurige relatie te hebben, als een moeder zou zien en dat het gezinsleven niet elders kan worden opgebouwd omdat de zoon niet meer in het land van herkomst zou wonen. De verzoekende partij laat echter na deze blote beweringen op enige wijze te staven, laat staan dat zij met haar betoog het bestaan van hinderpalen voor het leiden van een gezinsleven elders aantoonst. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 19 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 19 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN